

บันทึก

เรื่อง คำวินิจฉัยเรื่องรื้อถอนของนายเกื้อ อุทัย

กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือที่ ๗๘๘๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๕ ส่งเรื่องคำวินิจฉัยเรื่องรื้อถอนของนายเกื้อ อุทัย มาให้คณะกรรมการกฤษฎีกา พิจารณาความว่า ประธานกรรมการเรื่องรื้อถอนของนายเกื้อ อุทัย ได้แจ้งไปยังนายกรัฐมนตรีตามความใน มาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติเรื่องรื้อถอน พ.ศ. ๒๕๕๒ ว่า นายเกื้อ อุทัย ได้ยื่นคำเสนอ เรื่องรื้อถอนของนายเกื้อ อุทัย ว่าถูกกรมตำรวจบังคับซื้ออาวุธปืนในราคา ๑,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้เสนอเห็นว่า เป็น ราคาที่ไม่ยุติธรรม คณะกรรมการเรื่องรื้อถอนของนายเกื้อ อุทัย ได้ประชุมพิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีความเห็นเป็น ๒ ฝ่าย คือ กรรมการฝ่ายข้างมากเห็นว่า เป็นอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตาม มาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียม อาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ ที่จะใช้ดุลพินิจกำหนดให้ผู้เสนอจำหน่ายอาวุธปืนให้แก่ทางราชการใน ราคาดังกล่าวข้างต้น จึงให้ยกเรื่องรื้อถอนของผู้เสนอเสีย แต่กรรมการฝ่ายข้างน้อยเห็นแย้งว่า การใช้ ดุลพินิจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ นั้น จำต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๓๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และต้อง เป็นไปตามภาวะและประเพณีการค้าขายรวมทั้งเหตุการณ์แวดล้อมประกอบด้วย กรมเลขาธิการ คณะรัฐมนตรีได้นำเสนอนายกรัฐมนตรีพิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้ส่งเรื่องนี้มาเพื่อคณะกรรมการ กฤษฎีกาพิจารณาเสนอความเห็นตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ นั้น ปฏิบัติ อย่างใดจึงจะถูกต้อง

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาเรื่องนี้ โดยได้ฟังคำชี้แจงของผู้แทนคณะกรรมการเรื่องรื้อถอนของนายเกื้อ อุทัย และผู้แทนกระทรวงมหาดไทย

ผู้แทนกระทรวงมหาดไทยชี้แจงว่า ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ พ.ศ. ๒๔๙๐ เป็นบทบัญญัติให้อำนาจเด็ดขาดไว้แก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยที่จะ กำหนดราคาจำหน่ายอาวุธปืนที่บังคับให้จำหน่ายนั้นได้ เมื่อได้กำหนดเท่าใดแล้ว เจ้าของอาวุธปืน จะมาร้องให้ผู้ใดกำหนดเป็นอย่างอื่นไม่ได้ เพราะกฎหมายไม่ได้บัญญัติให้มีการอุทธรณ์การ กำหนดราคาดังนั้น อีกประการหนึ่ง การอุทธรณ์คำสั่งนายทะเบียนตามมาตรา ๖๓ แห่ง พระราชบัญญัติเดียวกันนี้ กับบัญญัติให้คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นที่สุด ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากรณีเกี่ยวแก่พระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ คำสั่งคำวินิจฉัยของรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทยย่อมถึงที่สุดเสมอ

คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า จริงอยู่มาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. ๒๔๙๐ ได้บัญญัติให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในอันที่จะสั่งให้เจ้าของอาวุธปืนจำหน่ายอาวุธปืนแก่ทางราชการ อำนาจการสั่งให้จำหน่ายเช่นนี้ย่อมจะเป็นอำนาจเด็ดขาดของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย แต่ที่จะกำหนดราคาจำหน่ายว่าควรจะเป็นราคาเท่าใดนั้น บทบัญญัตินี้เองได้บัญญัติไว้ให้กำหนด ราคาอันสมควร ไม่ใช่ให้กำหนด ตามราคาที่รัฐมนตรีจะเห็นสมควร ฉะนั้นรัฐมนตรีฯ จะต้องกำหนดราคาอันสมควร จะกำหนดราคาที่ไม่สมควรย่อมไม่ได้ เมื่อกฎหมายบัญญัติดังนี้ผู้มีประโยชน์ได้เสียก็ย่อมจะฟ้องร้องหรือร้องทุกข์ว่าราคาที่กำหนดยังไม่สมควรและให้กำหนดราคาที่สมควรและเป็นธรรมได้ คำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทยไม่ได้ช่วยให้การวินิจฉัยที่ว่าเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น โดยกลับกัน การที่กฎหมายมิได้บัญญัติว่าการกำหนดราคาของรัฐมนตรีฯ ให้เป็นที่สุดเหมือนเช่นที่บัญญัติในการซื้อขายอู่ทรัพย์คำสั่งนายทะเบียนนั่นเอง ย่อมเป็นเหตุหนึ่งแสดงว่า การกำหนดราคาของรัฐมนตรีฯ ไม่เป็นที่สุด

สมควรกล่าวไว้ด้วยว่า การกำหนดราคาของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยที่ร้องเรียนกันมาในเรื่องนี้ จะเป็นราคาที่สมควรหรือไม่เพียงไร ไม่อยู่ในประเด็นที่คณะกรรมการกฤษฎีกาถูกขอร้องให้พิจารณา และไม่อยู่ในขอบเขตหน้าที่ของคณะกรรมการกฤษฎีกาที่จะพิจารณาให้คำวินิจฉัยได้ด้วย เพราะเป็นปัญหาข้อเท็จจริง

(ลงชื่อ) ส. วินิจฉัยกุล

(นายเสริม วินิจฉัยกุล)

เลขาธิการฯ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๔๙๕